

Delphine nautti viimeisistä auringonsäteistä kalliolinnakkeen kivisellä parvekkeella, mistä avautui näkymä jo varjoihin osin vajonneeseen Suur-Marathin harmaaseen siluettiin. Parvekkeelle, tai tarkemmin sanoen näkösuojaan rakennetulle ulokkeelle oli rakennettu pieni kyyhkyslakka viestien lähettämistä ja vastaanottamista varten. Puhdistettuaan kyyhkyslakan, Delphine siirtyi mietteissään takaisin sisälle. Kallioon hakattu pieni retriittiluostari oli toiminut järjestön tukikohtana jo vuosien ajan.

Veitsen Veljeskunnan Matriarkka nojautui suurta kivistä työpöytää vasten. Vastaan tuijotti jo vuosien ajan eri merkinnöillä tuhrittu kartta, jonka merkinnöistä ei asiaan vihkiytymätön olisi tullut hullua hurskaammaksi. Delphine syytti huoneen kulmauksessa pienen alttarin edessä kynttilän ja lausui lyhyen rukouksen. Samalla oveen koputettiin, ja vastausta odottamatta vanha valkopartainen mies astui sisään.

”Veli Esbern. Montako kertaa minun pitää huomauttaa, ettei sinun tarvitse enää koputtaa”, Delphine murahti.

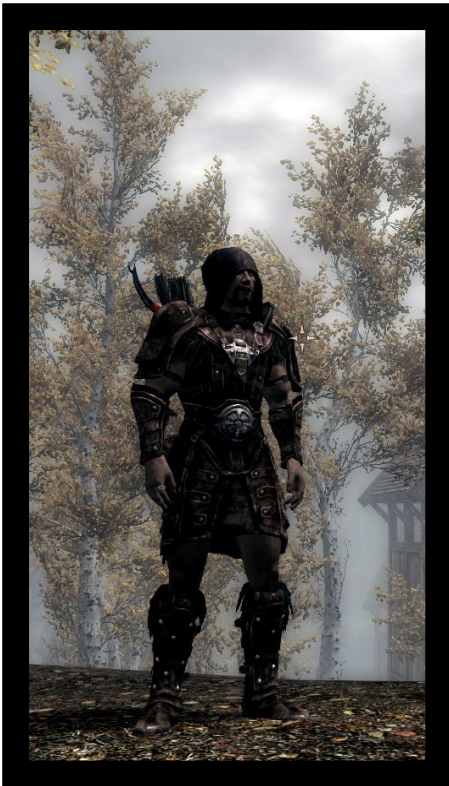
”Anteeksi, Delphine. Vanha tapa. Pyysit ilmoittamaan, kun hän saapuu. Pyydätkö hänet samantien sisään?”, vanha mies naureskeli sukien partaansa. Ennen kuin Matriarkka sai suutaan auki, mies murahti oven suuntaan ”Veli Ambon.”

Huoneeseen astui nahkapanssariin pukeutunut nuorehko suurihmismies, raahaten painavan oloista selkäreppua. Esbern teki tilaa työpöydälle. Ambon nosti repusta yksi kerrallaan painavia kirjoja, kääröjä ja kirjeitä. ”Tässä kaikki mitä pystyin kuljettamaan. Tietäjän mukaan haluamme vastaukset löytyvät näistä asiakirjoista”, mies tähdensi, puhaltaessaan pölyä mustakantisen opuksen kannesta. Otsikossa luki ”Kulkutaudeista ja niihin liittyvistä yliluonnollisista ilmiöistä”.

Delphine nosti katseensa ummehtuneesta kirjamerestä. Pitkältä tuntuneen tauon jälkeen hän vilkaisi huokaisten vanhusta ja tulokasta eleettömästi. ”Mikäli näihin asiakirjoihin on uskominen, rutolla ja lohikäärmeillä ei välttämättä ollutkaan toistensa kanssa mitään tekemistä. Myönnän nyt, että saatoin olla alusta alkaen väärässä.” Delphine nosti esille kirjeenvaihdon, mikä oli löytynyt erään kirjan sivujen välistä. ”Taisimme kuitenkin löytää jotain mielenkiintoista. Löysin tästä kirjeestä jotain, minkä todenperäisyys kannattaisi tutkia perinpohjin.” Matriarkka otti suuren kartan esille ja lisäsi merkinnän aivan kartan reunalle. Merkintä sai Esbernin kulmakarvat nousemaan. ”No jopas jotakin. Tuohan ei

ole edes mantereella!” Delphine hymyili Esbernille kuivasti. ”Turha edes kuvitella että päästäisin sinua tuonne, vanhus! Onneksi meillä on tähänkin tehtävään sopiva mies. Veli Ambon, käy peseytymässä ja valmistaudu lähtemään heti aamunkoitteessa.” Ambon Dísar tuijotti karttaa vakava ilme kasvoillaan. ”Tästä tulee pitkä reissu”, mutisi hän hiljaa itseksensä.

* * *

Delphine tiesi mistä puhui. Veli Ambon oli ehkä yksi Veitsen Veljeskunnan taitavimmista Etsijöistä. Täällä vain Delphine tiesi nuoren suurihmisen karun taustan. Tai ainakin sen, minkä osalta veljeskunnan uusin jäsen oli hänelle uskoutunut.

Orpona syntynyt Ambon Dísar oli yksi erään vaeltavan, parantajanakin tunnetun haltian tunnetuimpia pelastustarinoita. Nuori, viimeisillään raskaana ollut, miehensä sodissa menettänyt nainen oli joutunut puita kerätessään susien hyökkäyksen kohteeksi. Suurihmisnaisen pelastamiseksi ei ollut mitään enää tehtävissä, mutta taitavin käsin tuoreen ruumiin löytänyt haltia sai kuitenkin vauvan pelastettua.

Koska kylästä ei löytynyt ketään, joka olisi ottanut lapsen huostaansa, päätti parantaja pitää lapsen itse. Haltia kasvatti Ambonista luontoa ja haltioiden kulttuuria kunnioittavan nuoren miehen. Kun poika oli kävelykykyinen, otti haltia hänet mukaansa matkoilleen, opettaen hänelle samalla maailman kulusta, tähtien kierrosta, maisemien kertomaa unohtamatta.

Oppi-isänsä alaisuudessa poika oppi selviytymään luonnossa, ja kehittyi taitavaksi monissa kyvyissä, aina metsästyksestä ja veden löytämisestä jousiammuntaan ja nuolien tekoon. Nuoren miehenalun silmät pysyivät kuitenkin pisimpään haltiaparantajan heittoveitsissä, joita hän pääsi heittelemään seitsemänkesäisenä. Ambonin ollessa kymmenkesäinen, haltia

vei pojan luostariin. Seuraavana aamuna haltia oli poissa. Ambonille kerrottiin, että haltia oli saanut kutsun palvelukseen, eikä voinut enää kulkea ihmislapsen kanssa. Tarkempaa syytä äkillisille jäähyväisille ei luostarin veljillä ollut surevalle miehenalulle kertoa.

Luostarin pyhät soturit tykäsivät nopeasti jänteikkääseen poikaan, joka salamannopeilla reflekseillään ja vankalla rakenteellaan herätti välitöntä ihmetystä. Lähtiessään haltiaparantaja oli antanut paikallisille tärkeän neuvon. ”Pitäkää pojasta huolta, hän on hyvä väistelemään ihan syystä.” Pojan haavat sulkeutuivat hitaasti ja verenvuoto oli runsasta pienistäkin osumista.

Kaksitoistakesäisenä kasvava Ambon sai ensimmäistä kertaa käteensä täysimittaisen miekan. Kaksin käsin käytettävä ase kiilsii terästä ja koko aseisen olemus tuntui herättävän pojassa tulevan miekkamestarin. Muutaman viikon harjoitusten jälkeen oli jo varsin vaikea määrittellä, mihin poika loppui ja mistä miekka alkoi. Kahden käden miekka oli Ambonille voimaharjoittelua tikarin heiton ja jousiammuntaharjoitusten välissä. Taisteluharjoitusten tauoilla paikallinen veljeskunta opetti pojalle pyhän soturin ajattelumaailmaa, ja tutustutti Ambonin johonkin, jonka nimi oli Æonwë. Tästä soturit ammensivat voimaansa taistelukentillä, tuhoten epäkuolleita ja demoneja, parantaen vammoja, pyytäen jumalaista tuhoa ja antaen rohkeutta. Poika ei kuitenkaan ollut unohtanut lapsena saamia taitoja, vaan kävi ahkerasti metsästäillä ja kiertämässä lähiseutuja.

Täyttäessään 20, Ambon Dísarin ajatukset kohti Æonwëä vahvistuivat ja hän koki tarpeen jättää kiviset seinät taakseen ja lähteä kiertämään maailmaa. Seuraavien kymmenen vuoden aikana hän tutustui niin Suur-Marathin katuihin, kuin mantereiden haltia-asutuksiin. Kiertolaisen elämä kesti yhdeksän talvea ja kymmenen kesää.

Eräänä iltana varttunut suurihminen astui majataloon parin päivämatkan päässä Suur-Marathista ja tutustui majatalon pitäjään, joka esitteli itsensä Delphineksi. Tehtyään tälle pari palvelusta, kutsui majatalon emäntä hänet luokseen ja pyysi miestä liittymään Veitsen Veljeskuntaan. Kävi ilmi, että Delphine oli tunnistanut pyhän soturin mukanaan kantamat haltiaparantajan heittoveitset, joita mies oli vaalinut nuoresta iästään asti. Aseiden koristelluista kahvoista

pystyi tunnistamaan pienen hupun ja veitsen. Ambonin kysyvään ilmeeseen majatalon emäntä oli vastannut nostamalla pöydälle kupeiltaan tikarin, jonka koristeet vastasivat soturin veitsiä. Ambonin pikaisesti selvitettyä, ettei ollut varastanut veitsiä vaan ne olivat lahja eräältä haltiaparantajalta joka hänet oli kasvattanut, Delphinin hymy oli levinnyt korviin asti, paljastaen hämärässä hohtavan virheettömän hammasrivistön. Mutistessaan puoliääneen ”Vai parantaja!”, oli hän vetänyt aseensa pois ja johdatti tämän jälkeen suurihmissen majatalon kellariin. Jo vuosien ajan majatalo oli toiminut veljeskunnan kulissina, mutta oli aikojen saatossa muodostunut jo pienimuotoiseksi taakaksi. ”Lähdemme aamulla luostarille, olenkin jo väsynyt tähän majataloon.”

”Onko siitä jo viisi vuotta?”, Ambon mutisi, tiukentaessaan rinkkansa nyörejä ja tarkistaessaan vielä kerran, että kaikki tarvittava oli mukana. Veitsen Veljeskunta taisteli pahuutta vastaan, mutta eritoten se etsi tietoa demoneista, lohikäärmeistä ja niihin liittyvistä tiedoista ja artifakteista. Nyt hän oli saanut tehtävän, joka olisi todella pistävä hänen laaja-alaiset taitonsa koetukselle. Delphine oli löytänyt todisteita toisesta organisaatiosta, mikä oli erikoistunut surmaamaan lohikäärmeitä. Arkistot kertoivat erikoisista taistelukyvyistä, jotka etsivät vertaistaan. Tarkemmat tiedot kuitenkin puuttuivat, ja tätä varten oli pyhälle tiedustelijalle annettu tehtävä. Ambon Dísar tiesi, että tehtävä haastaisi hänen kykynsä äärimmilleen, eikä pikaista paluuta takaisin ollut odotettavissa.

* * *

Saarella sijainnut Uusi Gareth oli sanalla sanoen pettymys. Suur-Marathin katuja käyneelle paikka oli pahainen linnoitus täynnä epämääräistä porukkaa. Veitsen Veljeskunnan käsiinsä saamat johtolangat olivat johdattaneet omintakeista pyhää soturia ympäri suurta saarta, jossa käytiin vähintäänkin yhtä omintakeista valtataistelua. Oli haltioita, örkkejä, ihmisiä...ja hobitteja. Ja öisin vähän muitakin olentoja. Tavallinen kaduntallaaja olisi linnakkeiden muurien ulkopuolella pistetty nopeasti vartaaseen leiritulen ääreen savustumaan. Ilman samoamistaitojen omaksumista ei erämaahan ollut asiaa, asetaidoista puhumattakaan.

Ambon katsoikin parhaakseen pukea peitetarinakseen samoojan, metsästäjän ja tiedustelijan tehtävät. Eihän hänen valehdella täytynt, kunhan muisti jättää puheet pyhästä ristiretkestä mainitsematta. Yksinäiselle seikkailijalle oli kuitenkin ajan saatossa alkanut muodostua ajatus toimintatavan muutoksesta. Johtolangat alkoivat kuihtua kasaan. Olikin ehkä jo kypsä aika liittyyä jollekin puolelle Saaren voimataistelua.

Illalla Ambon päätti kerätä ajatuksiaan jatkosta tuopillisen äärellä majatalon aulassa. Eipä aikaakaan, kun paikan päälle ilmestyi epäilyttävä haltiakolmikko. Tarkkasilmäisenä Ambon arvasi välittömästi, että harmiton seurue oli tullut vain viettämään kosteaa iltaa. Kun muista pöydistä ei uudelle ryhmälle tilaa herunut, vinkkasi Ambon seurueen peräpöytänsä. Vähän aikaa sivukorvalla kuunneltuaan päätti hän tarjota miehille oluet.

Selvisi, että ryhmä oli vastikään menettänyt yhden jäsenistään. ”Hukka peri”, kommentoi haltia nimeltään Wainamrun silmät kosteina. ”En pystynyt kuin katsomaan vierestä...en pystynyt..” haltia hukutti puheensa tuopin kätköihin. Eipä aikaakaan, kun pöytä lainehti tuopeista ja peräpöydän kuiskuttelu muuttui ensin voivotteluksi, sitten kovaääniseksi huuteluksi, laulannaksi ja kaveruuden ylistämiseksi. Meno yltyi lopussa niin hurjaksi, että lähipöytien paikalliset eivät asiaa enää sulattaneet. Tilanne karkasi lopullisesti käsistä, kun Wainamrum lauloi mahtipontisesti vieruspöydän juomat asiakkaiden syliin. Kapakkatappelusta jäi varmasti joillekin paljonkin kerrottavaa, olettaen, että vielä seuraavana aamuna jotain siitä muistivat. Wainamrun sai rytäkässä komean mustan silmän, ja enemmänkin olisi ollut tarjolla, ellei Ambon olisi onnistunut käyttämään rytäkässä syntynyttä mahdollisuutta hyväkseen ja johdattaa ryhmä ulos kaaoksen keskeltä.

Ryhmä yöpyi pyhän soturin varaamassa huoneessa ja muutamat oksennuksen jäljet siivottuaan haltiat saivat suostuteltua Ambonin mukaansa. He halusivat esitellä johtajansa, jolla olisi käyttöä osaaville ammattilaisille. Lieneekö johdatusta vaiko oikku sattuman, joka tapauksessa Veitsen Veljeskunnan veljellä ei ollut parempaakaan suunnitelmaa takataskussaan. Pieni taidonnäyte miekalla riitti vakuuttamaan ryhmän jäsenet, onneksi kääpiölle ei käynyt pahemmin. Miekankäsittely kun oli yksi miehen harrastuksista, monenlaisista kikoista lähtien. Ambon ehti jo ihmetellä, onko koko saari täynnä pelkkiä barbaareja, kun häntä jo vietiin johtajan puheille. Kävi ilmi, että johtaja olikin itse Kuningas Boggo! Ehkäpä tämän seurueen jäsenenä matkan tavoitteet sittenkin täytyisivät...